

JANDINO ASPORAAT

DINO

Inhoud

- 1 De spiegel van Eljah 11
- 2 Opgroeien met een lach en een traan 17
- 3 Naar het Beloofde Land, dat zijn belofte niet inlost 27
- 4 De hindernissen van de middelbare school 41
- 5 Droom: binnenhuisarchitect. Realiteit: sloper 53
- 6 Hoe ik volledig voor een carrière in het theater ging 75
- 7 Cameretten: de eerste test 93
- 8 Bluffen voor gevorderden 105
- 9 De weg naar succes is niet recht 123
- 10 A man with a plan: De Dino Show 127
- 11 Comedy is mijn kijk op de wereld 145

- 12 Het podium delen 155
- 13 Zelfkennis is de sleutel voor succes 167
- 14 Omring je met de juiste mensen 189
- 15 Jouw droom, jouw contract. Jij kan het ook 195
- 16 Als je wil dat er iets gebeurt, spreek het uit 203
- 17 De Kuip: van droom naar nachtmerrie 213
- 18 Started from the bottom 231
- 19 Het doel achter het doel: geen sloper, maar bouwer 235
- 20 Ik papa? Mijn papa! 243

**Dit boek draag ik op aan mijn kinderen,
mijn vrouw, al mijn vrienden, al mijn fans,
mijn vader, mijn moeder en de rest van de familie,
kortom aan iedereen.**

'Waarom was er een file op een zaterdagmiddag?

Dat was raar. Vanaf de Ring probeerde ik Rotterdam binnen te rijden. Als dit zo doorgaat mis ik straks nog de opening van de show. Ik had echt zo'n moment dat we allemaal weleens hebben in de file: moet iedereen naar dezelfde plek waar ik naartoe ga? En toen realiseerde ik me: inderdaad, iedereen was op weg naar dezelfde plek als ik. Wij waren met zijn allen op weg naar De Kuip. Er waren politieagenten en verkeersregelaars om alles in goede banen te leiden. En dit allemaal voor mijn beste vriend. Dino speelde vandaag gewoon voor 40.000 man. Ik kreeg kippenvel en moest een traantje wegpinken, want hij had het gewoon geflikt: zijn droom was uitgekomen.'

- MARCEL ROCHA

1

De spiegel van Elijah

Papa, wanneer gaan we nou een keer naar je oude huis?' vroeg mijn zoon Elijah.

'Ik wil zien waar je bent opgegroeid.'

Ik had ze misschien al zes keer meegenomen naar Curaçao. Met ze bedoel ik Elijah van vijf, Amy-Lee zijn vier jaar jongere zus en mijn vrouw Shirley. En ik had ze, zo goed als ik kon, al mijn verhalen verteld, bijvoorbeeld dat papa geen toilet had toen hij klein was.

'Maar hoe ging je dan naar het toilet?'

'Dat deden we in de bosjes.'

'In de bosjes?' Elijah romantiseerde het.

'Ik wil ook poepen in de bosjes.'

'Nee dat kan niet. We zijn nu in Nederland, we hebben nu gewoon een huis.'

Ik vertelde hem dat we daar geen bed hadden maar op de grond sliepen.

‘Net als wanneer we buiten gaan kamperen?’

‘Ja? Ja! Ongeveer, maar dan net een beetje anders.’

Om de een of andere reden ben ik er blijkbaar niet aan toegekomen of wilde ik ze niet meenemen naar de plek waar ik ben opgegroeid, maar in de zomer van 2016 hebben we toch besloten om naar Buena Vista op Curaçao te gaan.

Daarom vlogen we in de zomer dat Elijah vijf werd naar het eiland waar ik de eerste elf jaar van mijn leven had doorgebracht.

Ik was meer dan twintig jaar niet meer in de wijk geweest waar ik was opgegroeid. Gek genoeg was er in al die jaren niet heel veel veranderd. Oké, de weg ernaartoe was wat meer begroeid. En het was iets drukker op straat. Maar voor de rest was vrijwel alles nog hetzelfde als toen.

Zelfs het warenhuis La Curaçao, dat vroeger 77 heette, stond er nog. Ze hadden het niet afgebroken of zo.

Het maakte me blij dat ik het nog herkende en aan mijn zoon kon laten zien.

‘Kijk,’ zei ik vrolijk en opgetogen tegen Elijah toen ik de winkel zag, ‘hier werkte papa.’

‘Werkte jij?’

En toen gebeurde het.

Elijah keek me verbaasd aan.

‘Ja, eh,’ zei ik, terwijl mijn oom de auto langzaam richting het kruispunt liet rollen, ‘toen ik negen was, werkte ik.’

‘Echt waar? Waarom?’

Ik slikte. Want iets zeggen, kon ik niet.

Wat gebeurde er op dat moment? Ik zag een jongetje oversteken en ik zag in een keer mijn Elijah daar staan: boodschappenkarretjes vullen en naar de auto brengen voor een paar gulden, in plaats van buitenspelen. Elke dag. Ik zag hem doodsbang naar het huis van de nicht van mijn moeder, mijn achternicht, gaan.

Ik woonde bij haar, omdat tante Ruthmila mij er niet meer bij kon hebben. Ze had al de zorgen voor mijn nichtjes en mijn zusje en ik viel eigenlijk buiten de boot. Ik voelde de eerste tranen opkomen. Ik zag opeens mezelf weer als negenjarig jongetje. Doodsbang, omdat hij wist dat hij vanavond weer op de koude, harde betonnen vloer moest slapen.

Waarom werkte ik?

Mijn moeder was in Nederland aan het werken voor ons. Ik besloot om hier op Curaçao te werken, met de gedachte dat ik mee kon helpen om te sparen voor tickets. Zodat ik zo snel mogelijk met mijn moeder herenigd kon worden.

Wat ik op een gegeven moment doorhad, was dat het geld dat ik elke dag bij mijn achternicht inleverde niet naar mijn moeder ging, maar in haar eigen zakken verdween. Mijn achternicht pakte gewoon het geld af dat ik had verdiend.

‘Denk je soms dat je hier gratis kunt verblijven?’ snauwde ze.

Het had in één klap mijn leven veranderd. Van de vrolijke, opgewekte jongen die na school heerlijk onbevangen

met zijn vriendjes tussen de geiten, schapen en varkens oorlogje speelde, werd ik een heel stil, timide mannetje.

Ik was niets voor mijn achternicht, niets anders dan een klein geldpotje, waar zij misbruik van maakte. Zij pakte het geld dat ik verdiende af. Maar het allerergste vond ik dat ze zich schaamde voor mij. Zij schaamde zich voor mij, omdat mijn huidskleur niet zo licht was als die van haar zoontje en daarom mocht ik niet overal mee naar toe.

Dit deed me weer terugdenken aan de pijnlijke momenten met mijn oma, de moeder van mijn moeder. Die trok mijn neefjes en nichtjes ook voor omdat ze een lichtere huidskleur hadden. Het was zelfs een keer zo erg dat mijn zusje en ik niet aanwezig mochten zijn bij het doopfeest van ons broertje Kenneth. Mijn moeder werd overgehaald om ons niet mee te nemen met de reden dat wij te druk waren, terwijl iedereen wist wat er aan de hand was...

Ik was doodsbang voor mijn achternicht, ik voelde me aan mijn lot overgelaten en ik miste de bescherming van mijn moeder. Daardoor begon ik op negenjarige leeftijd in bed te plassen. Niet één keer, maar wel twee, drie keer. En bij de derde keer was het gedaan voor haar.

Vanaf dat moment mocht ik niet meer in bed slapen, maar moest ik op de betonnen vloer pal voor de deur liggen, zonder deken. Nou was ik wel gewend om op de vloer te slapen, maar dat was dan wel op een matje met een deken. Dit voelde 's nachts ijskoud.

Dus ik probeerde stiekem een handdoek te pakken of ik trok een T-shirt van de waslijn, om het een beetje warm te krijgen. Maar ik moest altijd uitkijken dat mijn achternicht me niet zou betrappen met een handdoek of dat T-shirt.

Elke keer als mijn achternicht 's nachts naar het toilet ging, liep ze langs mij en gaf ze me een trap in mijn zij.

Een letterlijke trap. Keihard in mijn zij.

Elke keer hetzelfde patroon. Als ik haar hoorde lopen naar de wc, wist ik: ik moet me nú klein maken, want ik krijg zo weer een schop.

Elke avond ging ik de tuin in, dan schreef ik brieven naar mijn moeder. En omdat het niet mogelijk was om haar te bellen, sprak ik in gedachten tot de sterren alsof ik tot mijn moeder sprak.

‘Waarom huil je papa?’ vroeg Elijah.

Ik besepte dat ik dertig jaar lang een groot gedeelte van mijn leven had weggestopt. En eigenlijk mijn jeugd had geromantiseerd; ik had de boel mooier gemaakt dan het werkelijk was.

Ik was dus gewoon niet in staat om die nachtmerrie aan Elijah uit te leggen.

**Tough times
never last,
but tough
people do.**

- ROBERT H. SCHULLER

DROMEN MET JE OGEN OPEN

DINO is het openhartige verhaal van Jandino Aspraat. Lees hoe een jongen van Curaçao opgroeide in moeilijke familieomstandigheden, in een internaat terecht kwam, rondhing in Rotterdam-Zuid en als bouwvakker gekke avonturen beleefde. Maar altijd bleef hij rotsvast geloven in zijn droom en die kwam uit: hij werd succesvol stand-upcomedian, acteur en tv-presentator. Volgens Dino is het leven simpel: je komt en je gaat. Daarom, als jij een droom hebt, durf die te verwezenlijken.

**KOS
M•S**

NUR 770
Kosmos Uitgevers,
Utrecht / Antwerpen

HHVA
HET HUIS VAN
ASPORAAT